

SOÓKY LÁSZLÓ (1952) Marcelháza

SOÓKY LÁSZLÓ

Beszélgetés egy másik Sátánnal

Nem találtam több bizonyítékot, mondta, láttam, amint a dombon fölfelé araszolva félúton a Sátánnal találkozott. Átkarolta, úgy léptek be az ég kapuján, ahogy a hontalanok járnak, riadtan. A szárnyas alkony, mint jelenvaló, akkor a borostyán színeit idézte: sárga, zöld, mézszínű, égő vörös, bizalmatlan? megértem, a fosszilis fenyőgyanta illóanyaga körkörös, továbbgondolt gondolat. Megkérdezném, a túllruhát, amit az asszony testére tapasztott valami épp arra járó fuvallat, és láthatóvá tett minden idomot, amit Isten keze egy arra alkalmas férfibordából a teremtő időben vagy a teremtés után, korabeli minta alapján létrehozott. Jelzem, a forma tökéletesnek mondható, mi több, férfiszemmel nézve ötletes, a Sátán? pusztán ismerős. sokkal több: megfogalmazhatatlan ez a kapcsolat, nem mondhatok mást, félelem Istent. Ön merő óvatosságból nem válaszolt a kérdésekre, vagy az alkonyat miatt? Hispániában ismertem meg őt, mielőtt hajóra szállt volna, a tarifai piacon mézes borra invitált, aztán együtt kerestünk adakozó nőt a hosszú hajóút előtt. Nem tudtuk, mi vár ránk a túlsó parton, ő persze tudta, később ez is kiderült, mert Istennel puszognak minden új Hold idején hahotázva a Mennyország Verandáján. Szófoszlányok röppennek ki az univerzumba, összerakhatatlan félmondatok. Járatlanok vagyunk, ön is, én is járatlan vagyok. Legközelebb, ha ön is akarja, visszatérhetünk az alkonyatra, hiszen megannyi kérdés maradt megválaszolatlanul.

Napforduló

A jónak mondható vérvonallal
 bíró lipicai mén, anyja Beatrix,
 jegyzett tenyészkanca, apja Leo,
 spanyol-nápolyi nagytestű csődör,
 Szentiván ondónevelő éjjelén,
 a vadvirágos réten, hol mályva,
 kakukkfű, zsálya, meg különféle
 pipitérek ontottak bódító illatot,
 az épp ivarérett korba lépett mén
 sárló nóniusz kancának udvarolt,
 tapasztalat híján, életében először,
 a vadvirágos réten a szentiváni
 éjen, az ereszkedő harmatban,
 melynek cseppeiben egyen
 egyenként tükröződött a fogyó
 Hold meg a Földről látható
 csillagok, a keselylábú helyre
 kis kanca a jó ízlés határain
 belül kellette magát, az ifjú
 csődör prűszkölve, ínyét
 felhúzza megmutatta ép,
 aranysárga fogsorát, benne
 a smaragd ragyogású katángot,
 vért serkentő vadrózsát, violát,
 egymás oldalán felvirágozottan
 nyargalták át a Szentivánéji
 éjszakát, patáik alól pacsirták
 lebbentek fel, fel az égbe,
 ügetésbe váltott a vágatás,
 majd lépésbe, aztán lépésről
 lépésre, meg-megállva, hátra-
 -hátranézve, a nóniusz
 tündérleány beletörődött az
 esedékes, régen várt csodába.

